

Hồi 16

Hãng Mã thành, đêm tối giao binh Phụng Hoàng sơn, lão tướng chết trận

Khi Cáp Hiền Mô đi rồi, Nhơn Quý thấy trong thành vắng tanh không có tiếng, thì kêu tam tướng vào mở hết bốn cửa. Cha con Trương Hườn đem binh vào thành, sai người về Thiên sơn báo điệp. Thái Tôn mừng lắm, truyền tấn binh tới Phụng Hoàng thành. Gần tới, Trương Hườn ra rước vào, tâu rỏ mình lấy thành mà xin ghi công. Kế đó vua sai Trương Hườn tấn binh đánh Hãng Mã thành.

Chủ tướng thành đó là Cáp Hiền Điện, em ruột Hiền Mô, đăng tin anh mình giao thành cho Tiết Lễ, và binh Đường kéo đến nữa, thì nổi giận nói:

- Đại ca thiệt bất tài! Chưa đánh trận nào, thấy chúng khoe danh đã vã mặt.

Nói rồi truyền quân sĩ phòng bị nghiêm ngặt.

Khi ấy Trương Sĩ Quý kéo quân đến nơi đóng trại. Ngày thứ, Tiết Nhơn Quý đến bên thành khiêu chiến. Cáp Hiền Điện nghe báo cảm thương lên ngựa dẫn quân ra trận. Nhơn Quý giục ngựa tới hỏi rằng:

- Tướng đó tên chi?

Cáp Hiền Điện đáp:

- Ta là đại tướng Cáp Hiền Điện, còn mi là đồ hạ tốt, sao dám đến đây khua môi?

Nhơn Quý nổi giận, hươu kích đánh xuống mạnh quá, làm cho Hiền Điện đỡ lại gần sa xuống ngựa, ráng sức đánh lại đặng vài hiệp, bị Nhơn Quý đâm một vết trên vai. Hiền Điện la lớn lên, quay ngựa chạy về thành bẻ cửa. Tiết Lễ thu binh về. Trương Hườn dọn tiệc đãi mừng.

Bữa sau Nhơn Quý kéo binh khiêu chiến, thì Cáp Hiền Điện bị thương cổ thủ không ra, kêu mắng hoài mà không thấy ai ra trận. Trương Hườn liền kêu bọn cữu cá nói:

- Có ai biết kẻ chi phá đặng thành chăng?

Tiết Lễ nói nhỏ:

- Phàm làm như vậy... thì phá đặng.

Trương Hườn khen hay, dạy Trương Chí Long đêm ấy dẫn binh mà đến bên thành đánh phá. Chí Long vâng lệnh, kéo ba ngàn binh mã tới Đông môn, đèn đuốc sáng lòa, trống chiêng dậy đất, đánh phá suốt đêm mới thu binh về. Đêm thứ hai, Trương Hườn dạy con thứ là Chí Hổ, đem ba nghìn binh mã đánh phá Tây môn. Lúc đó cung tên bắn vãi, quân sĩ la om sòm như đêm trước. Qua đêm thứ ba Chí Bưu đánh Nam môn, đêm thứ tư Chí Báo đánh Bắc môn, đêm thứ năm, bốn người kéo đến bốn cửa ải đánh một lượt. Nhân

dân ở trong thôn xóm, còn quân sĩ mỗi mệt mà không dám ngủ. Cáp Hiền Điện chẳng dám rời ngựa, tay vẫn liên thương, cảm không cho quân sĩ ngủ, đi tuần phòng bắt được ai ngủ, thì đánh bốn chục đòn, lần sau thì chém, truyền quân canh giữ nghiêm ngặt. Bên dinh Đường đánh luôn mười chín đêm ngày. Cáp Hiền Điện thấy binh Đường mỗi mệt, nên truyền lệnh cho đi ăn cơm, song còn đề phòng cho đến trưa mới đi ngủ. Chừng quá quân sĩ ngủ say vùi như chết. Tiết Nhơn Quý biết rằng quân sĩ trong thành đêm nay sao cũng ngủ say, và Cáp Hiền Điện ngỡ quân ta mệt mỏi, chắc không đề phòng, vậy đêm nay đến đánh ắt là trọn thắng. Nghĩ rồi thưa với Trương Hùyn. Trương Hùyn mừng lắm dặn rẽ và bốn con hiệp binh quay chung quanh thành. Còn Khương Hưng Bá, Hưng Bồn đánh cửa Đông. Vương Tâm Hạc, Tâm Khuê đánh cửa Tây, Lý Khánh Hồng, Khánh Tiên đánh cửa Nam, Châu Thanh và Tiết Hiền Đồ đánh cửa Bắc. Bốn đạo chờ hiệu lệnh áp vào phá thành.

Chúng tướng vâng lệnh, Nhơn Quý lãnh đạo trung ương, kéo rốc mười muôn binh đến bên thành. Tiết Nhơn Quý truyền quân im lặng rồi nhảy lên vách thành. Châu Thanh và Tiết Hiền Đồ cũng nhảy theo. Khi vô vọng rồi, xem thấy hình giặc ngủ hết, liền dạy lại, dạy nổi pháo hiệu cho các nẻo áp vào. Dứt ba tiếng pháo, quân sĩ bốn cửa đều tràn vào, còn quân sĩ của cha con Trương Hùyn la ó vang trời, trống reo dậy đất. Lúc đó bọn cữu cá chém giết quân Phiên vô số. Quân sĩ trong thành thức dậy, lớp thì bị giết, lớp thì giãy xéo nhau mà chết. Cáp Hiền Điện ở trong phủ nghe quân la ó vang trời, biết là mắc kế, xách thương chạy vừa ra khỏi phủ bị Nhơn Quý đâm một kích chết tươi. Quân Phiên chết không còn một tên nào.

Rạng ngày, Trương Hùyn vào thành dựng cờ Đường, rồi sai người về thành Phụng Hoàng báo thiệp. Thái Tôn đặng tin mừng lắm, hỏi Từ Mậu Công rằng:

- Chẳng hay từ đây tới đại thành Cao Ly còn mấy ải nữa?

Mậu Công liền dâng địa đồ, Thái Tôn xem thấy phía nam Phụng Hoàng thành, cách chừng 40 dặm có núi Phụng Hoàng là chỗ chim Phụng Hoàng làm ổ, và là thắng cảnh đệ nhất của nước Cao Ly. Vua Thái Tôn xem rồi nói rằng:

- Trẫm ở Trung Nguyên nghe nói núi này phong cảnh đẹp như, mà trẫm chưa có dịp đi coi. Nay trẫm muốn đi xem núi ấy cho phỉ dạ, quân sư nghĩ thế nào?

Từ Mậu Công hải sợ và nghĩ rằng:

- Nay vua muốn đến núi ấy, ắt mấy vị lão thần bị hại. Song cơ trời không dám lậu.

Giã bộ tâu rằng:

- Chỗ ấy là cấm địa của Cao Ly, ắt có người coi giữ, vậy phải sai một tướng giỏi đi thăm trước rồi bệ hạ đi sau. Khi ấy có Bình quốc công là Mã Tam Bảo bước ra xin đi thám. Thái Tôn nhậm lời, dặn phải cẩn thận. Mã Tam Bảo vâng lệnh, kéo quân sĩ ra thành, thẳng tới chân núi, quả thấy có một đạo binh giữ gìn. Khi ấy quân Phiên xem thấy vào báo với chư tướng. Cáp Hiền Mô nghe báo liền dạy quân làm một kế, rồi lên ngựa cầm đao ra, thấy Mã Tam Bảo thì nạt rằng:

- Lão man tử đến đây chịu chết hay sao?

Mã Tam Bảo nạt lại rằng:

- Ngươi tới số rồi! Ta vâng lệnh thiên tử đến xem núi này, sao ngươi dám ngăn trở?

Cáp Hiền Mô nói:

- Chỗ này là thánh tích của Cao Ly, chúa ta còn chẳng tới coi, huống chỉ là lũ này. Ta e cho tới đặt mà về không đặt.

Mã Tam Bảo nổi giận, hươu đao chém tới. Cáp Hiền Mô rước đánh dặng mười hiệp, liền trả bại chạy. Mã Tam Bảo rượt theo, chẳng dè người ngựa đều xa xuống hố. Quân Phiên áp bắt về dinh, gia tướng Mã Tam Bảo xem thấy, về Phụng Hoàng thành phi báo. Cáp Hiền Mô dạy đem Mã Tam Bảo vào bắt quì xuống. Tam Bảo mắng rằng:

- Ta là Đường trào đại tướng, đâu chịu qui phục thứ này là đồ Phiên cầu, muốn giết thì giết, chớ nhiều lời.

Cáp Hiền Mô giận lắm, truyền quân chặt hai tay chân rồi đem ra giữa đường mà bỏ. Thảm thương thay!